

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217010015
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8217010015.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Evy Pirkovskej na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.09.2019, v trestnej veci proti obžalovanému W.. R. X. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/3/2017 zo dňa 22.11.2018 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), e) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného W.. R. X., nar. XX.X.XXXX v M., trvale bytom Z. - V., ul. B. B. č. XXX/X,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

- dňa 29.8.2016 v čase asi o 17.47 hod. ako vodič viedol osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Sharan, EČ: Z.-XXXMT po ceste č. II/545 v meste Bardejov, časť Bardejovská Zábava v smere na Bardejov, kde pri rodinnom dome č. 74 pri otáčaní sa s vozidlom v smere na Prešov vyšiel vpravo na miesto ležiace mimo cesty a následne pri vchádzaní na cestu nedal prednosť v jazde a vošiel do jazdnej dráhy motocykla zn. MV AGUSTA Brutale R, EČ: Z.-XXXAD, ktoré v tom čase po hlavnej ceste v pravom jazdnom pruhu v smere na Bardejov ako vodič viedol R.. B. U., nar. XX.XX.XXXX, ktorý ľavou stranou motocykla narazil do ľavej časti vozidla Volkswagen Sharan, pričom v dôsledku zrážky R.. B. U. utrpel ťažké zranenia, a to viacnásobnú trieštivú otvorenú zlomeninu ľavej stehnovej kosti a zlomeniny ľavého predkolenia s dobou liečenia v trvaní 11-12 mesiacov, čím takto svojim konaním porušil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 21 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov,

t e d a

inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona,

č í m s p á c h a l

prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 56 ods. 1, ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 1.500,- eur (tisícpästo eur).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, u s t a n o v u j e náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 1 (jedného) roka.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný W.. R. X. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 29.8.2016 v čase asi o 17.47 hod. ako vodič viedol osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Sharan, EČ: Z.-XXXMT po ceste č. II/545 v meste Bardejov, časť Bardejovská Zábava v smere na Bardejov, kde pri rodinnom dome č. 74 pri otáčaní sa s vozidlom v smere na Prešov vyšiel vpravo na miesto ležiace mimo cesty a následne pri vchádzaní na cestu nedal prednosť v jazde a vošiel do jazdnej dráhy motocykla zn. MV AGUSTA Brutale R, EČ: Z.-XXXAD, ktoré v tom čase po hlavnej ceste v pravom jazdnom pruhu v smere na Bardejov ako vodič viedol R.. B. U., nar. XX.XX.XXXX, ktorý ľavou stranou motocykla narazil do ľavej časti vozidla Volkswagen Sharan, pričom v dôsledku zrážky R.. B. U. utrpel ťažké zranenia, a to mnohopočetnú otvorenú zlomeninu dolného konca stehennej kosti vľavo a mnohopočetnú zlomeninu dolného konca píšľaly vľavo s dobou liečenia v trvaní 11-12 mesiacov, čím takto svojim konaním porušil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 21 ods. 1, ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov.

Za to mu podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona bol podmienenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba v trvaní 1 roka.

Súčasne podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 1 roka.

Proti uvedenému rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal obžalovaný odvolanie. Podaným odvolaním napadol všetky výroky napadnutého rozsudku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. V odôvodnení odvolania uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom nestotožňuje a nepovažuje ho za správny, pretože skutok, ktorý je mu kladený za vinu, nie je trestným činom a súčasne nebolo dokázané, že predmetný skutok spáchal. Napriek tomu, že v konaní pred súdom boli vykonané dôkazy, ktoré mali a mohli objasniť náležite skutkový stav veci, súd tieto dôkazy vyhodnotil nesprávne, pretože podľa neho z vyhodnotenia jednotlivých dôkazov vyplýva, že nebol preukázaný jednoznačný a nespochybniteľný záver o príčinnej súvislosti medzi jeho konaním a spôsobením ťažkej ujmy na zdraví p. R.. B. U., a teda, že spáchal skutok, ktorý mu obžaloba kladie za vinu, a za ktorý bol aj rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/3/2017 uznaný vinným. Má zato, že hoci boli vykonané dôkazy potrebné na náležité objasnenie veci, na ich základe nie je a ani nikdy nebude možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že skutok, ktorý sa stal, spáchal. Je presvedčený, že sa súd pri rozhodovaní o veci nevysporiadal so všetkými, v dokazovaní zistenými skutočnosťami a následne teda ani nezhodnotil všetky poznatky dôležité pre riadne zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a ktorý je postačujúci pre rozhodnutie súdu o vine a treste. Namietta, že prvostupňový súd nesprávne posúdil skutok ako trestný čin, keďže na to, aby bola naplnená skutková podstata trestného činu musia byť splnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, teda absencia čo i len jedného

obligatórneho znaku spôsobuje, že skutok nie je trestným činom. Domnieva sa, že v prejednávanej veci nebola naplnená objektívna stránka trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu. V zmysle ust. § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona sa prečinu ublíženia na zdraví dopustí ten, kto inému z nebanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví a čin spácha závažnejším spôsobom konania. V konaní podľa neho nebolo preukázané, že v dôsledku jeho konania došlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodeného, práve naopak vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že na vzniku následku ako obligatórneho znaku objektívnej stránky trestného činu sa spolupodieľalo viacero faktorov, a to aj konanie samotného poškodeného. Súčasne nebola žiadnym spôsobom preukázaná príčinná súvislosť medzi jeho konaním a následkom, ktorý bol spôsobený. Zdôrazňuje, že ako obžalovaný nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech. Nie je možné mu pričítať vinu za konanie poškodeného, a v dôsledku toho ho uznať vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví, ktorý však svojím konaním, čo aj nebanlivostným, nezapríčinil. V kontradiktórnom a spravodlivom súdnom procese takéto dôkazné bremeno spočíva na prokurátorovi, ktorý ho podľa neho neunesol. Pojmovým znakom trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu nie je spôsobenie (zapríčinenie) dopravnej nehody, resp. vyvolanie kolíznej situácie, ale spôsobenie ujmy na zdraví. Opakovane zdôraznil, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví došlo v dôsledku jeho konania. Žiadny z vykonaných dôkazov nepreukazuje, že následok trestného činu (ujma na zdraví) bol spôsobený v dôsledku jeho konania.

Ďalej v odôvodnení svojho odvolania obžalovaný namieta, že prvostupňový súd jednostranne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy ako dôkazy svedčiace v jeho neprospech bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s dôkazmi a z nich plynúcimi skutočnosťami svedčiacimi v jeho prospech. Takýto postup súdu pri hodnotení dôkazov v trestnom konaní považuje za absolútne neprípustný. Zo základných zásad trestného konania, konkrétne zo zásady prezumpcie neviny upravenej v § 2 ods. 4 Tr. poriadku vyplýva, že obžalovanému musí byť vina preukázaná; obžalovaný nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech; teda ak obžalovaný niektorú okolnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že také tvrdenie je nepravdivé; odsudzujúci rozsudok môže byť pritom vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného, a v prípade ak vina obžalovaného nie je preukázaná, musí byť obžalovaný oslobodený spod obžaloby podľa ust. § 285 Tr. poriadku. Namieta, že pokiaľ sa prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku odvoláva na „priznanie obžalovaného“, a to s poukazom na jeho výpoveď z prípravného konania, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní, tak súd nesprávne vyhodnotil jeho výpoveď ako jeho priznanie. On nikdy nepopieral, že dňa 29.08.2016 v čase asi o 17.47 hod. viedol osobné motorové vozidlo Volkswagen Sharan, EČ: Z.-XXXMT po ceste č. II/545 v meste Bardejov, kde došlo k zrážke s motocyklom poškodeného, a teda, že bol účastníkom dopravnej nehody. Nepopretím týchto skutkových okolností však nepriznal vinu za ublíženie na zdraví poškodeného a ani vinu za spôsobenie dopravnej nehody. On nie je osobou spôsobilou posúdiť z odborného hľadiska príčinu dopravnej nehody a príčinu vzniku ujmy na zdraví poškodeného. Súd je vždy povinný skúmať po právnej stránke, v nadväznosti na závery odborne spôsobilej osoby, čo bolo príčinou dopravnej nehody a prioritne spôsobenia ujmy na zdraví. Súd nemôže vychádzať z jeho „priznania“, ktoré ním bolo dokonca urobené len za účelom uzatvorenia zmiernu ako odklonu v trestnom konaní (čo na hlavnom pojednávaní aj zdôvodnil), a neposúdiť ostatné v konaní vykonané dôkazy. Nesúhlasí ani s tým tvrdením v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v jeho neprospech svedčí aj výpoveď svedka R. B. U.. Podľa jeho názoru sa výpoveď poškodeného v konaní ukázala ako nedôveryhodná, nakoľko poškodený okrem iného uviedol, že si všimol ako vozidlo obžalovaného odbočovalo vpravo, kde sa podľa poškodeného malo plynule otočiť a vojsť do smeru jazdy poškodeného. Uvedené tvrdenie poškodeného považuje vykonanými dôkazmi za absolútne vylúčené, a teda túto časť jeho výpovede považuje za úplne nepravdivú. Súčasne zdôrazňuje, že samotný poškodený uviedol, že v čase pred stretom motorových vozidiel šiel rýchlosťou 60 km/h a že teda šiel v danom úseku rýchlosťou vyššou, ako bola dovolená. Uvedená skutočnosť nie je v jeho neprospech, práve naopak túto skutočnosť je nevyhnutné vyhodnotiť v jeho prospech. Rovnako podľa neho súd nesprávne vyhodnotil aj výpoveď svedka B. O., ktorý išiel svojou motorkou za poškodeným. Z výpovede je zjavné, že aj svedok O., ktorý sa nachádzal až za poškodeným si všimol jeho osobné motorové vozidlo a samotný svedok uviedol, že poškodený si pravdepodobne nevšimol vchádzať auto obžalovaného na cestu, čo podľa jeho názoru potvrdzuje, že poškodený nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu motocykla a nesprávnou technikou svojej jazdy spoluzavinil dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej utrpel ujmu na zdraví.

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania poukazuje aj na to, že v predmetnej trestnej veci boli vypracované tri znalecké posudky, a to znalcom R.. W. O., znalcom R.. V. W., B.. a vzhľadom na rozdielnosť ich záverov Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Súd vzhľadom na závery kontrolného znaleckého posudku ÚSI, ktorým boli okrem iného preskúmané obidva vo veci doposiaľ vypracované znalecké posudky vychádzal pri hodnotení vykonaných dôkazov a ustálení otázky jeho viny len zo záverov kontrolného znaleckého posudku, nakoľko znaleckým posudkom ÚSI v spojení s výpoveďou znalca R.. F. B., ktorý bol vo veci vypočutý za Ústav súdneho inžinierstva Žilina bolo konštatované, že obidva preskúmané znalecké posudky znalcov z odboru cestná doprava sú nesprávne, a preto nie je možné oprieť rozhodnutie súdu o ich závery. Podľa jeho názoru súd postupoval absolútne nesprávne a nepreskúmateľne, keď vyhodnotil kontrolný znalecký posudok v spojení s výpoveďou znalca R.. F. B. ako dôkazy, ktoré sú čiastočne v neprospech obžalovaného. Podotýka, že už zo samotného konštatovania súdu, že sú čiastočne v neprospech obžalovaného je zrejmé, že sú aj v jeho prospech, a preto nie je zrejmé ako mohol súd na takomto podklade dospieť k záveru o preukázaní jeho viny. Poukázal na to, že kontrolným znaleckým posudkom bolo preukázané a potvrdené, že príčinou dopravnej nehody z technického hľadiska bol vplyv viacerých nesprávnych prvkov v technike jazdy oboch vodičov, teda príčinou dopravnej nehody nebola skutočnosť, že on nedal prednosť v jazde poškodenému, ale taktiež skutočnosť, že poškodený porušil svoju povinnosť a šiel v danom úseku rýchlosťou vyššou, ako bola v danom úseku dovolená, a súčasne aj z technického hľadiska nesprávna reakcia na vzniknutú situáciu, na ktorú nereagoval intenzívnym brzdením ale len vyhábacím manévrom. V tejto súvislosti cituje závery znaleckého posudku ÚSI, konkrétne odpoveď na otázku č. 5, kde je riešená technická príčina dopravnej nehody. Zdôrazňuje, že vypracovaným kontrolným znaleckým posudkom bola odstránená pochybnosť o tom, aká bola v danom úseku povolená rýchlosť jazdy, nakoľko aj v prípade, ak by bolo pravdivé tvrdenie poškodeného, že sa pri vjazde do Bardejova v čase dopravnej nehody nachádzala dopravná značka upravujúca najvyššiu dovolenú rýchlosť 60 km/h, potom prvá križovatka po vjazde do Bardejova, ešte pred miestom dopravnej nehody uvedenú rýchlosť rušila a za touto križovatkou bola už dovolená rýchlosť ako v obci, t. j. 50 km/h. Tu poukazuje na ust. § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, podľa ktorého je vodič povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. V súlade s citovaným ustanovením zákona o cestnej premávke je vodič povinný ísť takou rýchlosťou, aby mohol zastaviť pred každou prekážkou, ktorú spozoroval alebo mal možnosť spozorovať. Poškodený spozoroval jeho motorové vozidlo, ktoré vchádzalo na cestu, avšak z technického hľadiska absolútne nesprávnou reakciou na vzniknutú situáciu nereagoval brzdením, ale len vyhábacím manévrom, pričom podľa jeho presvedčenia mal a mohol zabrániť dopravnej nehode. Ako je konštatované aj v kontrolnom znaleckom posudku na skutočnosť, že motocyklista na vzniknutú situáciu nereagoval intenzívnym brzdením mohlo mať vplyv jeho prvotné porušenie dopravných predpisov, a to rýchlosť jazdy vyššia ako bola v danom úseku dovolená. Zdôrazňuje, že v prípade, ak by poškodený jazdil po vstupe do obce dovolenou rýchlosťou k dopravnej nehode by nedošlo, keďže pri intenzívnom brzdení by zastavil 12 m pred polohou jeho vozidla v čase zrážky, a pri tzv. nenáhlej zmene rýchlosti jazdy by došlo k minúti sa jeho vozidla s vozidlom poškodeného. Ďalej cituje aj ust. § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, v zmysle ktorého je vodič povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu; to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní. V súlade s výsledkami vykonaného dokazovania, najmä s poukazom na zadokumentované stopy a taktiež aj na výpoveď poškodeného, podľa neho poškodený porušil aj túto svoju povinnosť, keďže šiel s motocyklom pri ľavom okraji krajnice. V prípade, ak by sa držal v pravom okraji krajnice zabránil by dopravnej nehode tým, že by jeho motorové vozidlo obišiel. Na základe uvedeného dospel k záveru, že k dopravnej nehode došlo v dôsledku nesprávnej techniky jazdy oboch vodičov a porušenia povinností ako účastníkov cestnej premávky oboch vodičov. Konečné posúdenie príčiny dopravnej nehody, resp. vplyvu jednotlivých nesprávnych prvkov v technike jazdy oboch vodičov na príčinu dopravnej nehody je otázkou právnou. Súd sa v odôvodnení rozsudku obmedzil na konštatovanie, že nesprávny prvok v technike jeho jazdy, a to nedanie prednosti v jazde, vyvolal kolíznú situáciu a nesprávna technika jazdy poškodeného, ktorý jazdil motocyklom MV Agusta rýchlosťou vyššou ako bola v danom úseku povolená a tiež nesprávna reakcia na vzniknutú situáciu, keď nereagoval intenzívnym brzdením, ale len vyhábacím manévrom, poškodenému iba znemožnila zabrániť dopravnej nehode. Uvedené konštatovanie súdu ako v podstate najdôležitejšie a jediné vo vzťahu k určeniu príčiny dopravnej nehody považuje za nesprávne a považuje ho v rozpore so závermi kontrolného znaleckého posudku. Všeobecne konštatuje, že kolízná situácia vychádza z pravidiel cestnej premávky, kedy niekto poruší pravidlá cestnej premávky, napr.

chodec vojde nesprávne do cesty mimo priechod a ten kto je v „práve“ zabráňuje nehode, ale príčinou je práve nesprávna reakcia tohto vodiča. Vyvolanie kolíznej situácie nie je príčinou nehody z technického hľadiska, ale len poukazuje na celkový priebeh dopravnej nehody a je otázkou právneho posúdenia, ako sa s vyvolaním kolíznej situácie súd vysporiada. Súd sa podľa jeho názoru v danom prípade vôbec nevysporiadal s priebehom dopravnej nehody a obmedzil sa len na konštatovanie, že práve on vyvolal kolíziu situáciu, v dôsledku čoho je rozsudok nepreskúmateľný. S tvrdením, že nesprávna technika jazdy poškodeného spočívajúca v nesprávnej reakcii na vzniknutú situáciu je skutočnosťou, ktorá iba znemožnila poškodenému zabrániť dopravnej nehode, sa nemôže stotožniť. Súčasne sa nemôže stotožniť ani s konštatovaním, že jazda poškodeného rýchlosťou vyššou, ako bola v danom úseku dovolená, bola taktiež iba okolnosťou, ktorá poškodenému znemožnila zabrániť dopravnej nehode. Práve naopak, jazdu poškodeného rýchlosťou vyššou, ako bola v danom úseku dovolená, považuje za významný prvok, ktorý sa spolupodieľal na vzniku dopravnej nehody, pretože tak, ako je konštatované aj v záveroch kontrolného znaleckého posudku, čo potvrdil aj znalec R.. F. B. v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní, ak by poškodený jazdil po vstupe do obce dovolenou rýchlosťou k dopravnej nehode by nedošlo. Opäť zdôraznil, že v konaní nebolo preukázané a ani nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorým by bolo čo i len nepriamo preukázané, že práve v dôsledku jeho konania došlo k spôsobeniu ujmy na zdraví poškodeného. Súd sa vôbec nezaoberal skúmaním toho, aký vplyv mala na vzniknutú ujmu poškodeného práve rýchlosť (nedovolená), ktorou poškodený šiel, pričom aj bez potreby vykonania znaleckého dokazovania možno uviesť, že ujma na zdraví poškodeného by nevznikla v takom rozsahu, v akom vznikla.

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný aj z dôvodu, že v ňom úplne absentuje uvedenie a oboznámenie dôkazov, z ktorých súd vychádzal pri vymedzení a preukázaní ujmy na zdraví poškodeného. Prvostupňový súd sa obmedzil len na konštatovanie, že druh zranení je preukázaný lekárskou správou, avšak vôbec neuviedol akou lekárskou správou, aký druh zranení, či bola táto lekárska správa ako dôkaz vykonaná na hlavnom pojednávaní a podobne. V ďalšom namieťa, že už v prípravnom konaní orgány činné v trestnom konaní, ktoré sa dopravou nehodou zaoberali hneď od počiatku výrazne pochybili a nevykonali všetky dôkazy, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie o technickej príčine nehody a následne aj relevantným podkladom pre rozhodnutie o jeho vine alebo nevine. Nezdokumentovali povolenú rýchlosť, ako aj stav dopravného značenia v čase dopravnej nehody, vo vyšetrovacom spise sa nachádza len správa o výsledku toxikologického vyšetrenia poškodeného, pričom v ňom absentuje akýkoľvek záznam o tom kedy a kým bola poškodenému krv za účelom vyšetrenia odobratá, čo vzbudzuje pochybnosti o korektnosti jej výsledkov, pričom v tomto prípade ide o veľmi dôležitú skutočnosť (prítomnosť alkoholu v krvi), ktorá sa skúma u účastníkov dopravnej nehody. K procesným pochybeniam podľa neho došlo súdom aj v rámci hlavného pojednávania, kedy bol na hlavné pojednávanie konané dňa 22.11.2018 predvolaný za účelom výsluchu znalec R.. F. B., o čom nebol on a ani jeho obhajca upovedomený, a tak nemal možnosť dostatočne sa pripraviť na výsluch znalca a položiť mu otázky, ktoré by smerovali k preukázaniu jeho neviny, čím malo dôjsť k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu. Podľa názoru obhajoby súd nepostupoval v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, nakoľko sa ten jednostranne zameril len na preukazovanie jeho viny. Dôkazný postup je potrebné vyčerpávajúcim spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Táto požiadavka vyplýva z ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré upravuje požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku. V zmysle tohto ustanovenia je potrebné vyložiť, ktoré skutočnosti vzal súd pri svojom rozhodnutí za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov (najmä ak si vzájomne odporujú). Z odôvodnenia musí byť tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobným tvrdením obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posúdil ním zistené skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny a trestu. Niet sporu o tom, že procesné predpisy ponechávajú hodnotenie vykonaných dôkazov na voľnú úvahu súdu prvého stupňa, avšak voľná úvaha nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Podľa jeho presvedčenia vykonané dôkazy súd prvého stupňa vyhodnotil značne jednostranne, a to v jeho neprospech.

Obžalovaný v odôvodnení odvolania poukazuje aj na zásadu prezumpcie neviny, ktorá je normatívne vyjadrená v Ústave SR, je zároveň jednou zo základných zásad stanovených Trestným poriadkom a vyjadruje objektívny stav, podľa ktorého o vine obžalovaného môže rozhodnúť len súd, pričom jeho rozhodnutie musí vychádzať z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný a nepochybný záver, že žalovaný skutok spáchala určitá osoba. Procesnoprávna stránka prezumpcie

nevinu okrem iného vyjadruje, že nedokázaná vina má rovnakú váhu ako nevina, a že v pochybnostiach platí zásada in dubio pro reo, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. poriadku a prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Opakovane zdôrazňuje, že „nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok (uznesenie NS SR z 25.11.2010, sp. zn. 5 To 20/2010)“. Domnieva sa, že v trestnom konaní nedošlo k preukázaniu jeho viny, keďže na jej preukázanie musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Je toho názoru, že prvostupňovým súdom zistený skutkový stav a následne jeho právne posúdenie nebolo správne, pričom aj v prípade, ak by odvolací súd považoval skutkové zistenia prvostupňového súdu za správne a zistený skutkový stav za náležité zistený, nestotožňuje sa s trestom tak, ako bol súdom uložený v napadnutom rozsudku. Má za to, že súd pri ukladaní trestu nezobral do úvahy všetky okolnosti prípadu a jeho pomery a súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, ktorého výkon bol podmiennečne odložený so skúšobnou dobou v trvaní 1 roka považuje za neprimerane prísny. Má za to, že v danom prípade nie je na naplnenie účelu trestu a ochranu spoločnosti potrebné uloženie trestu odňatia slobody, ale je postačujúce, a to najmä s poukazom na mimoriadne okolnosti prejednávanej veci, uloženie peňažného trestu na dolnej hranici trestnej sadzby, pričom zdôrazňuje, že aj príslušný prokurátor navrhol uloženie peňažného trestu, a to práve s poukazom na preukázané spoluzavinenie dopravnej nehody poškodeným. Aj uloženie trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 1 roka súd odôvodnil stroho tým, že obžalovaný sa žalovaného skutku dopustil v súvislosti s touto činnosťou. Namietá, že súd je povinný náležite odôvodniť uloženie akéhokoľvek druhu trestu a konštatovanie, že obžalovaný mal spáchať trestný čin v súvislosti s touto činnosťou, teda v súvislosti s vedením motorového vozidla, nemožno považovať za postačujúce. Aj napriek tomuto nedostatku, teda absencii zdôvodnenia uloženia predmetného trestu, má za to, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na jeho uloženie. Uloženie trestu zákazu činnosti nie je obligatórnou povinnosťou súdu, ale fakultatívna možnosť uloženia daného trestu má reflektovať osobitosti konkrétneho prípadu, a najmä na osobu páchatel'a. Uloženie trestu zákazu činnosti je odôvodnené v prípadoch, ak páchatel' vyvolá svojim konaním pochybnosť o svojej spoľahlivosti alebo spôsobilosti viesť motorové vozidlo. V prejednávanej veci bolo preukázané, že nemožno mať pochybnosti o jeho spoľahlivosti a spôsobilosti viesť motorové vozidlo. Doposiaľ viedol riadny bezúhonný život. Vodičský preukaz má už takmer 40 rokov a nikdy nebol účastníkom dopravnej nehody, pričom ako bolo v konaní preukázané svojim konaním nezapríčinil dopravnú nehodu, ale na jej vzniku sa spolupodieľalo viacero faktorov, a to aj konanie poškodeného. V súlade so zásadami ukladania trestov má trest postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jeho blízke osoby. Okrem toho, že denne vozí svoje deti do školy, stará sa o svoju matku, ktorá má 87 rokov a je onkologickým pacientom (súčasne jej hrozí oslepnutie), preto nevyhnutne potrebuje vodičské oprávnenie, aby ju mohol aj naďalej vozit' na pravidelné vyšetrenia a kontroly. Bol príkladným občanom, ktorý spôsobom vedenia svojho života nepochybné preukázal zodpovednosť a disciplinovanosť, a to aj ako vodič. Posudzovanie jeho konania rovnako ako ostatných páchatel'ov obdobných trestných činov by bolo v rozpore so zásadou individualizácie trestov ako základnou zásadou ukladania trestov. V súlade so všetkými vyššie uvedenými dôvodmi podľa neho v konaní nedošlo k preukázaniu jeho viny, keďže na jej preukázanie musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť teda založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania stal a že ho spáchal obžalovaný. Má zato, že sa v celom trestnom konaní nepodarilo dokázať naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu, a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a jeho spod obžaloby oslobodil, prípadne, aby rozsudok zrušil a

vrátil prvostupňovému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol, alternatívne, ak by mal odvolací súd za to, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná jeho vina, aby zrušil výrok o treste a uložil mu peňažný trest na dolnej hranici trestnej sadzby, bez uloženia trestu zákazu činnosti.

Na základe podaného odvolania krajský súd v súlade s ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí zistil, že odvolanie obžalovaného je síce čiastočne dôvodné, ale že zároveň ide o také chyby, ktoré je možné napraviť v odvolacom konaní.

V prvom rade je potrebné prvostupňovému súdu vytknúť, že nevykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, v dôsledku čoho skutkové zistenia napadnutého rozsudku sú nejasné a neúplné a vznikli aj pochybnosti o správnosti jeho skutkových zistení, na objasnenie ktorých bolo potrebné dokazovanie doplniť. Uvedené sa týka nevykonanie dokazovania potrebného na zistenie následkov dopravnej nehody na zdraví poškodeného R. B. U.. Napriek tomu, že znalecké dokazovanie vo vzťahu k poškodeniu zdravia poškodeného pri dopravnej nehode prvostupňový súd nevykonal, tak zo znaleckého posudku pri ustaľovaní doby liečenia vychádzal.

Preto krajský súd na verejnom zasadnutí dokazovanie doplnil znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva a farmácia W. W. N.. Na jeho podklade, ako aj na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom zistil, že obžalovaný napriek odvolacím námietkam svojim konaním naplnil pojmové znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Okrem uvedeného odvolacím súdom doplneného dôkazu vo vzťahu k následkom dopravnej nehody, v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania vo vzťahu k skutkovým zisteniam ani strany v konaní pred súdom prvého stupňa nemali. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel v podstate k správnym skutkovým (až na presné ustálenie zákonnej povinnosti porušenej obžalovaným) a následne i právnym záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli, s výnimkou tých dôkazov, na podklade ktorých súd ustálil zranenia poškodeného a ich závažnosť. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku v podstate vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje. Vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného a na chýbajúce vysporiadanie sa s dôkazmi vo vzťahu k znaku ťažkej ujmy na zdraví však odvolací súd považuje za potrebné na niektoré skutočnosti reagovať a niektoré skutočnosti doplniť.

Prečinu ublíženia na zdraví sa podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví a čin spácha porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, teda závažnejším spôsobom konania. Pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty tohto prečinu je nevyhnutné, aby zavinenie páchatel'a v nedbanlivostnej forme zahŕňalo všetky znaky objektívnej stránky trestného činu, teda konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Pritom zavinenie z nedbanlivosti nie je vylúčené ani spoluzavinením iných osôb, vrátane poškodeného.

Pri zisťovaní zavinenia pri prečine ublíženia na zdraví spáchaného účastníkom cestnej premávky pri dopravnej nehode je v prvom rade potrebné objasniť okolnosť, či boli alebo neboli dodržané pravidlá cestnej premávky stanovené právnym predpisom. Z hľadiska trestnej zodpovednosti páchatel'a za spôsobený následok je však rozhodujúce, či páchatel' súčasne vedel, alebo vedieť mal a mohol, že porušením pravidiel cestnej premávky bude konať takým spôsobom a za takých okolností, že tým môže vyvolať následok uvedený v osobitnej časti Trestného zákona, pretože len tak je možné vyvodiť jeho nedbanlivostné zavinenie v zmysle ust. § 16 písm. a), b) Tr. zákona.

V predmetnej veci, najmä zo záznamu dopravnej nehody, zápisnice o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody a fotodokumentácie, z plánu z miesta dopravnej nehody, z výpovede obžalovaného, zo svedeckých výpovedí poškodeného R.. B. U. a B. O. a zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline z odboru dopravy vyplýva, že k dopravnej nehode došlo, keď obžalovaný s vozidlom zn. VW Sharan z miesta ležiaceho mimo cesty vošiel na cestu, po ktorej zľava prichádzal motocykel poškodeného R.. U.. Charakter a pomer cesty a miesta, z ktorého obžalovaný s vozidlom vychádzal, sú zrejmé predovšetkým z vodorovných dopravných značiek (pozdĺžnej súvislej čiary a pozdĺžnej čiary), vymedzujúcich cestu a tým oddeľujúcich túto cestu od miest mimo nej, ale aj z významu cesty, po ktorej prichádzal motocykel poškodeného, oproti významu miesta, z ktorého vychádzal obžalovaný (obžalovaný ho použil len na otočenie sa), a tiež z ich stavebného riešenia a usporiadania.

Toto potvrdzuje aj záznam dopravnej nehody z 29.8.2016, pričom iný charakter miesta, z ktorého obžalovaný s vozidlom vychádzal, nevyplýva ani z iného vykonaného dôkazu, a ani žiadny ďalší dôkaz k tejto skutočnosti v konaní navrhnutý nebol.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“), pri vchádzaní na cestu z miesta mimo cesty, z poľnej cesty, z lesnej cesty, z cestičky pre cyklistov, z obytnej zóny alebo z pešej zóny vodič je povinný dať prednosť v jazde vozidlu idúcemu po ceste.

Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. ak to vyžadujú okolnosti, najmä nedostatočný rozhľad, vodič je povinný zaistiť bezpečný vjazd na cestu pomocou spôsobiteľ a náležite poučenej osoby.

Povinnosť dať prednosť v jazde má aj vodič, ktorý prichádza do križovatky po vedľajšej ceste označenej dopravnou značkou „Daj prednosť v jazde“ alebo „Stoj, daj prednosť v jazde“. Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. je takýto vodič povinný dať prednosť v jazde vozidlám a ostatným účastníkom cestnej premávky prichádzajúcim po hlavnej ceste okrem chodcov, ktorí neprechádzajú cez križovatku v organizovanom útvere.

Podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. dať prednosť v jazde sa na účely tohto zákona rozumie povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy.

Z výpovedí obžalovaného a poškodeného R.. U. je zrejmé, že si boli vedomí povinnosti obžalovaného dať prednosť v jazde motocyklu vedenému poškodeným (aj keď obžalovaný miesto, odkiaľ vychádzal, označoval ako vedľajšiu cestu, a cestu, po ktorej prichádzal poškodený, označoval ako hlavnú cestu). Ako už bolo vyššie uvedené, existencia tejto povinnosti u obžalovaného bola nepochybná z vodorovných dopravných značiek vymedzujúcich cestu (pozdĺžnej súvislej čiary a pozdĺžnej čiary), ale aj z významu cesty, po ktorej prichádzal motocykel poškodeného, oproti významu miesta, z ktorého vychádzal obžalovaný (obžalovaný ho použil len na otočenie sa), a tiež z ich stavebného riešenia a usporiadania.

Podľa znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity technickou príčinou predmetnej dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy obžalovaného W.. X. a nesprávna technika jazdy poškodeného R.. U..

Nesprávna technika jazdy obžalovaného spočívala v tom, že pri vchádzaní s vozidlom VW Sharan na hlavnú cestu II/545 a odbočovaní vľavo smerom na Prešov nedal prednosť v jazde poškodenému zľava po hlavnej ceste prichádzajúceho na motocykli MV Augusta, a to ako vo vzťahu ku skutočnej rýchlosti jazdy motocykla cca 62 km/h, tak aj vo vzťahu k rýchlosti v danom úseku dovolenej (bez ohľadu na to, či pri vjazde do Bardejova bola dopravným značením dovolená rýchlosť jazdy 60 km/h alebo nie). Tento nesprávny prvok v technike jazdy vodiča X. vyvolal kolíziu situáciu.

Nesprávna technika jazdy poškodeného R.. U. spočívala v jeho jazde s motocyklom MV Agusta rýchlosťou vyššou, ako bola v danom úseku dovolená, ako aj v jeho z technického hľadiska nesprávnej reakcii na vzniknutú situáciu, na ktorú nereagoval intenzívnym brzdením, ale len vyhybacím manévrom. Tieto nesprávne prvky v technike jazdy motocyklistu poškodenému znemožnili zabrániť dopravnej nehode.

Zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity ďalej vyplýva, že obžalovaný, ako vodič vozidla VW Sharan, mohol zabrániť dopravnej nehode, ak by vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť zľava po ceste II/545 prichádzajúceho motocykla MV Agusta nezačal s vozidlom VW uskutočňovať rozjazd na cestu II/545 a odbočovať vľavo cez jazdný pruh tohto motocykla. Obžalovanému pritom z technického hľadiska nič nebránilo v tom, aby v čase začiatku jeho rozjazdu a bezprostredne pred týmto rozjazdom (krátky časový úsek pred začiatkom rozjazdu) videl zľava prichádzajúci motocykel MV Agusta.

Poškodený R.. U., ako vodič motocykla MV Agusta, naproti tomu mohol dopravnej nehode zabrániť dvoma spôsobmi. Po prvé tak, že by zo zvolenej rýchlosti jazdy v čase začiatku jeho reakcie cca 62 km/h na pohyb vozidla VW pri jeho vchádzaní na hlavnú cestu reagoval intenzívnym brzdením - v takomto prípade (ak by bol na vzniknutú situáciu reagoval intenzívnym brzdením a nie vyhýbacím manévrom bez brzdzenia, ako tomu bolo počas nehodového deja) by potom s motocyklom stihol zastaviť pred polohou vozidla VW v čase zrážky (priestorové zabránenie). V čase zastavenia motocykla by vozidlo VW práve opúšťalo jazdný pruh motocykla. Po druhé mohol dopravnej nehode zabrániť tak, že by v čase začiatku svojej reakcie jazdil s motocyklom MV Agusta dovolenou rýchlosťou 50 km/h, z ktorej by pri reakcii na vzniknutú situáciu intenzívnym brzdením mal možnosť zastaviť s motocyklom cca 12,0 m pred polohou vozidla VW v čase zrážky (priestorové zabránenie). V oboch týchto prípadoch by poškodený teda musel rýchlosť jazdy zmeniť náhle, čo znamená, že obžalovaný, ako vodič majúci povinnosť dať prednosť v jazde, konal v rozpore s § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že v konaní nebolo preukázané, aby v dôsledku jeho konania došlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodeného, pretože ak by poškodený jazdil po vstupe do obce dovolenou rýchlosťou, tak by k jazde nedošlo, odvolací súd uvedenú námietku nepovažuje za dôvodnú.

Je potrebné vo všeobecnosti zdôrazniť, že ak dopravná nehoda spočíva v strete dvoch vozidiel či už na ceste po vojdení z miesta mimo cesty, alebo na križovatke hlavnej cesty s vedľajšou cestou, je za takýto stret zásadne zodpovedný vodič, ktorý na cestu vošiel z miesta mimo cesty alebo do križovatky vošiel z vedľajšej cesty, pretože jeho povinnosťou je dať prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste, resp. po hlavnej ceste. Samotná okolnosť, že vodič, ktorý má prednosť v jazde, ide rýchlosťou presahujúcou stanovený limit, nič nemení na povinnosti vodiča prichádzajúceho z miesta mimo cesty, resp. z vedľajšej cesty dať prednosť v jazde vodičovi prichádzajúcemu po ceste, resp. po hlavnej ceste. Prednosť vodiča idúceho po ceste, resp. po hlavnej ceste teda nezaniká len v dôsledku toho, že tento vodič ide nedovolenou rýchlosťou. Príčinou stretu je potom skutočnosť, že vodič prichádzajúci z miesta mimo cesty alebo z vedľajšej cesty nedal prednosť. Prekročenie dovolenej rýchlosti vodičom idúcim po ceste, resp. po hlavnej ceste môže mať iba obmedzený význam, a to v podstate len z hľadiska miery následku vzniknutého zo stretu, za ktorý však primárne zodpovedá vodič vozidla prichádzajúceho z miesta mimo cesty, resp. z vedľajšej cesty.

Uvedené zásady vyplývajú z toho, že ak sa porovnajú povinnosti oboch vodičov, je povinnosť dať prednosť v jazde kvalitatívne vyšším stupňom povinnosti, než je povinnosť dodržať limit povolenej rýchlosti. Porušenie povinnosti dať prednosť v jazde bez ďalšieho už samo osebe vedie k celkom bezprostrednému a reálnemu nebezpečenstvu stretu vozidiel, pretože sa vždy týka situácie, v ktorej ide o vzťah najmenej dvoch vozidiel s pretínajúcim sa smerom jazdy. Porušenie povinnosti dodržať stanovený rýchlostný limit samo osebe nevedie k vzniku takéhoto nebezpečenstva a zakladá ho až v spojení s ďalšími podmienkami a okolnosťami konkrétnej situácie v cestnej premávke. Pri podobnej právnej úprave sa uvedené zásady uplatňujú podobne aj v českej judikatúre (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 8Tdo 885/2010 zo dňa 12.08.2010).

Od uvedených zásad sa možno výnimočne odchyliť, pokiaľ to je odôvodnené jednak extrémnou mierou porušenia povinností vodiča idúceho po ceste, resp. po hlavnej ceste dodržať stanovený rýchlostný limit a jednak tým, že rýchlosť jazdy vodiča idúceho po ceste, resp. po hlavnej ceste fakticky znemožní vodičovi prichádzajúcemu z miesta mimo cesty, resp. z vedľajšej cesty splnenie povinnosti dať prednosť. Ide o to, že len v dôsledku vysokej rýchlosti vozidla idúceho po ceste, resp. po hlavnej ceste vodič vozidla prichádzajúceho z miesta mimo cesty, resp. z vedľajšej cesty aj pri snahe dať prednosť v jazde objektívne nemôže bezpečne vykonať jazdný manéver spočívajúci vo vojdení do cesty, resp. v prejdení križovatky. Typickým rysom takejto situácie je to, že vodič, ktorý je inak povinný dať prednosť v jazde, len v dôsledku vysokej rýchlosti jazdy vozidla, ktorému má dať prednosť, uvidí toto vozidlo až v čase,

keď už nie je reálne, aby mu prednosť skutočne dal. Nedanie prednosti tu však nesmie byť dôsledkom toho, že vodič prichádzajúci z miesta mimo cesty, resp. z vedľajšej cesty opomenul nejakú významnú okolnosť, ktorú mohol bežne vnímať alebo ktorú mohol ľahko predvídať.

V predmetnej veci je zrejmé, že obžalovaný pri vchádzaní z miesta mimo cesty s vozidlom VW Sharan nedal prednosť v jazde motocyklu MV Augusta poškodeného prichádzajúceho zľava po ceste, hoci obžalovanému nič nebránilo v tom, aby v čase začiatku jeho rozjazdu a bezprostredne pred týmto rozjazdom prichádzajúci motocykel videl. Zdôrazniť je tiež potrebné, že poškodený R.. U. prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť len o 12 km/h, čo nie je možné považovať za extrémne porušenie povinností vodiča a tiež, že obžalovanému toto porušenie poškodeného neznemožnilo splniť si povinnosť dať prednosť v jazde motocyklu.

Príčinou dopravnej nehody nebolo ani obžalovaným namietané porušenie povinnosti poškodeného jazdiť pri pravom okraji vozovky (§ 9 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z.). Skutočnosť, že poškodený šiel viac v strede svojho jazdného pruhu, mohla naopak len zlepšiť jeho viditeľnosť a rozpoznateľnosť pre obžalovaného.

Z uvedeného tak vyplýva, že práve porušenie povinnosti obžalovaným dať prednosť v jazde bolo príčinou stretu ním vedeného vozidla VW Sharan a motocykla MV Augusta vedeného poškodeným R.. U., pri ktorom tento utrpel zranenia majúce charakter ťažkej ujmy na zdraví.

Preto námietky obžalovaného, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi jeho konaním a následkami predmetnej dopravnej nehody, nie sú opodstatnené.

Po doplnení dokazovania pred odvolacím súdom nie sú opodstatnené ani námietky obžalovaného, že neboli preukázané zranenia poškodeného, ktoré utrpel pri predmetnej dopravnej nehode, teda v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného. Spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví poškodenému v dôsledku predmetnej dopravnej nehody boli preukázané najmä lekárskou správou, výpoveďou obžalovaného a znaleckým posudkom z odboru zdravotníctvo a farmácia W.. W. N..

Porucha zdravia poškodeného vzniknutá pri dopravnej nehode bola v prvom rade zistená pri lekárskom vyšetrení poškodeného vykonaného bezprostredne pri nehode dňa 29.8.2016. V lekárskej správe NsP Sv. Jakuba, n.o. Bardejov podpísanej W.. W. je o tomto vyšetrení uvedené, že B. U. bol privezený RLP, bol účastníkom autonehody, vodič motocykla a zrazil sa s osobným vozidlom, ktorého vodič mu nedal prednosť. Zistená bola u neho mnohopočetná otvorená zlomenina dolného konca stehnovej kosti vľavo s posunom a mnohopočetná zlomenina dolného konca pištáľy vľavo s posunom. Predbežná predpokladaná doba liečby bola určená na 6-8 mesiacov.

Z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 22.11.2018, na ktorom bola uvedená lekárska správa prečítaná, vyplýva, že obžalovaný k tejto lekárskej správe žiadne pripomienky nemal a že on a ani žiadna iná strana návrhy na doplnenie dokazovania nemala. Žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemal obžalovaný ani v konaní pred odvolacím súdom.

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia W.. W. N. vyplýva, že poškodený R.. U. utrpel viacnásobnú trieštivú otvorenú zlomeninu ľavej stehnovej kosti, dve tržnozmliaždené rany ľavého stehna, roztrhnutie vnútornej a vonkajšej časti štvorhlavého stavu ľavého stehna, zlomeniny ľavého predkolenia, tržnozmliaždené rany v prvom medziprstovom priestore a podvrtnutie ľavého zápästia. Doba liečenia spojená s práceneschopnosťou môže byť v danom prípade 11 - 12 mesiacov. Poškodený nebol v čase po úraze v bezvedomí, bol 28 dní hospitalizovaný v nemocnici, bol opakovane operovaný v celkovej anestéze, bol pripútaný na lôžko, bol odkázaný na pomoc druhej osoby pri vykonávaní základných životných potrieb, bol obmedzovaný nemožnosťou samostatnej chôdze, iba za pomoci barlí, vznikom žilovej trombózy, výraznými bolesťami v mieste poranení, počas liečby, v dĺžke 11 - 12 mesiacov dní s klesajúcou intenzitou. Zo súdnolekárskeho hľadiska išlo v prípade viacnásobnej trieštivej otvorenej zlomeniny ľavej stehnovej kosti o poranenia ťažké, s dobou liečenia 11 -12 mesiacov. V prípade dvoch tržnozmliaždených rán ľavého stehna išlo o poranenia stredne ťažké, s dobou liečenia 28 - 30 dní. V prípade roztrhnutie vnútornej a vonkajšej časti štvorhlavého stavu ľavého stehna išlo o poranenia ťažké, s dobou liečenia 2-3 mesiace. V prípade zlomeniny ľavého predkolenia išlo o poranenie ťažké, s dobou liečenia 6-7 mesiacov. V prípade dvoch tržnozmliaždených rán v prvom medziprstovom

priestore išlo o poranenie stredne ťažké, s dobou liečenia 12 - 14 dní. V prípade podvrtnutia ľavého zápästia išlo o poranenie stredne ťažké, s dobou liečenia 2-3 týždne. Pri výsluchu na verejnom zasadnutí znalec okrem iného dodal, že zranenia popísané v lekárskej správe z 29.8.2016 ako mnohopočetná otvorená zlomenina dolného konca stehrovej kosti vľavo a mnohopočetná zlomenina dolného konca píšľaly vľavo s posunom sú totožné so zraneniami popísanými v znaleckom posudku ako viacnásobná trieštivá otvorená zlomenina ľavej stehrovej kosti a zlomeniny ľavého predkolenia.

Poškodený R.. B. U. vo svojej svedeckej výpovedi k zraneniam uviedol, že keď po predmetnej nehode ležal na ceste, tak videl masívne krvácanie z ľavej nohy a že mu trčí z nohy kosť, a tak sa snažil nejakým spôsobom krvácanie zastaviť tak, že si ranu držal a pýtal sa, či nemá niekto nejaký opasok s tým, že postupne tam prišli aj jeho ďalší kamaráti. Niekto poskytol opasok a ranu mu priškrtili. Cítil, ako mu krv steká v uvedenej kombinéze aj na brucho, postupne, ako keby upadal do šoku. Jeden čas cítil bolesť, inokedy nie. Prevoz záchrankou si nepamätá, prebral sa, keď ho vykladali zo záchranky a viezli smerom na röntgen. V ten deň sa podrobil prvej operácii. Ďalšie 4 operácie absolvoval v nemocnici v Prešove a poslednú v januári 2017 taktiež v Prešove. Následne, po absolvovaní operácií 21.2.2016 nastúpil na rehabilitačnú liečbu v Kováčovej, ktorá trvala do 24.4.2017. V dôsledku zranení je v dobe hlavného pojednávania 2.5.2017 práceneschopný a jeho zranenia si vyžadujú ešte ďalšie operačné zákroky. Od dopravnej nehody trpí silnými bolesťami a tak je nútený pravidelne užívať lieky. Pohybuje sa pomocou dvoch barlí s tým, že momentálne je už sebestačný, niektoré činnosti zvláda sám, pri iných mu musia pomáhať.

Z uvedených dôkazov je nepochybné, že poškodený R.. U. v dôsledku predmetnej nehody utrpel vážnu poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas, s dobou liečenia 11 až 12 mesiacov, počas ktorých táto porucha závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného. V zmysle § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Tr. zákona teda poškodený utrpel ťažkú ujmu na zdraví.

V skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku sú uvedené len dve najzávažnejšie zranenia spôsobené poškodenému pri dopravnej nehode, ktoré boli zistené už pri lekárskom vyšetrení dňa 29.8.2016 - mnohopočetná otvorená zlomenina dolného konca stehrovej kosti vľavo a mnohopočetná zlomenina dolného konca píšľaly vľavo. Podľa znaleckého posudku doba liečenia spojená s práceneschopnosťou bola v prípade viacnásobnej trieštivej otvorenej zlomeniny ľavej stehrovej kosti 11 -12 mesiacov a v prípade zlomeniny ľavého predkolenia (teda dolného konca píšľaly) 6 - 7 mesiacov. Keďže rozšírenie zranení vo výroku o vine by predstavovalo zmenu rozsudku v neprospech obžalovaného a odvolanie proti rozsudku podal len obžalovaný, tak v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku odvolací súd túto chybu v skutkových zisteniach nebol oprávnený v odvolacom konaní napraviť, len zranenia obsiahnuté v napadnutom rozsudku správne pomenovať podľa znaleckého posudku.

Napriek tomu je však nepochybné, že v dôsledku konania obžalovaného, pri ktorom porušil povinnosť dať prednosť v jazde plynúcu z ust. § 21 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., poškodený utrpel ťažkú ujmu na zdraví.

Obžalovaný teda svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona, pretože R.. B. U. z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. S motorovým vozidlom zn. VW Sharan z miesta mimo cesty totiž začal vchádzať na cestu v okamihu, keď poškodeného R.. U. jazdiaceho na motocykli MV Augusta mal a mohol vidieť, ako po ceste prichádza zľava. Týmto smerom mal obžalovaný rozhladovú vzdialenosť minimálne 75 m, a v čase začatia rozjazdu jeho vozidla VW smerom do cesty a odbočovania vľavo (cca 4 s pred zrážkou) poškodený motocyklista sa nachádzal vo vzdialenosti cca 71,2 m od ľavej prednej časti vozidla VW. Bolo teda reálne, aby obžalovaný dal poškodenému motocyklistovi prednosť v jazde. Pokiaľ tak neurobil, R.. B. U. z nevedomej nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. Nevedel síce, že svojím konaním môže uvedený následok spôsobiť, ale o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol [§ 16 písm. b) Tr. zákona].

Zároveň predmetný čin spáchal porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona [§ 138 písm. h) Tr. zákona]. Za daných okolností porušenie povinnosti dať prednosť v jazde má spravidla za následok nebezpečenstvo pre ľudský život alebo zdravie alebo pre majetok, pričom jej porušením môže

k takémuto následku ľahko dôjsť (napríklad R 38/1975). Obžalovaný teda spáchal predmetný čin aj závažnejším spôsobom konania.

Keďže z vykonaného dokazovania nevyplývalo, aby obžalovaný porušil aj povinnosť uvedenú v § 21 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z., odvolací súd považoval za potrebné skutkové zistenia v tejto časti opraviť. Rovnako bolo potrebné upresniť aj právnu vetu výroku o vine napadnutého rozsudku označením skutočnosti, ktorou obžalovaný čin spáchal závažnejším spôsobom konania. Preto po zrušení napadnutého rozsudku odvolací súd uvedené chyby vo výroku o vine opravil.

Odvolací súd sa však celkom nestotožnil ani so závermi prvostupňového súdu pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Prvostupňový súd totiž nezohľadnil dostatočne všetky kritéria určené pre takéto rozhodnutie.

Vychádzajúc z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3, 4 Tr. zákona trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Napriek následku predmetného prečinu, ktorým je ťažká ujma na zdraví poškodeného, nie je možné prehliadnuť tú okolnosť, že k vzniku dopravnej nehody prispelo aj porušenie povinnosti poškodeného R.. U., ktorý prekročil maximálnu dovolenú rýchlosť o 12 km/h a namiesto intenzívneho brzdenia, pri ktorom by k zrážke nedošlo, na vzniknutú kolíznú situáciu vyvolanú obžalovaným reagoval vyhýbacím manévrom.

Ďalej na rozdiel od prvostupňového súdu odvolací súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a to že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život [§ 36 písm. j) Tr. zákona]. Z odpisu registra trestov je zrejmé, že obžalovaný nemá doposiaľ žiaden záznam o spáchaní trestného činu. Z evidenčnej karty vodiča a registra priestupkov zase vyplýva, že obžalovaný je držiteľom vodičského preukazu od roku 1974. Za obdobie rokov 2005 až 2016 sa síce dopustil 14 priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, z ktorých 9 priestupkov bolo spáchaných prekročením najvyššej dovolenej rýchlosti, avšak pred spáchaním predmetného trestného činu nikdy nespôsobil dopravnú nehodu a nevedol vozidlo pod vplyvom alkoholu. Z jeho výpovede tiež možno vyvodíť, že je súkromným podnikateľom, je ženatý a stará sa o maloleté deti. Vzhľadom na to, ako aj vzhľadom na dĺžku doby držby vodičského oprávnenia, je možné konštatovať, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a že aj do budúcnosti je možné očakávať, že bude viesť riadny život.

Žiadnu prítiažujúcu okolnosť odvolací súd u obžalovaného nezistil.

Z uvedeného krajský súd vyvodil, že stíhané konanie obžalovaného je u neho len úplne výnimočným vybočením z inak riadneho spôsobu života a že na dosiahnutie jeho nápravy nie je potrebné na neho pôsobiť trestom odňatia slobody, ale že dostatočným trestom bude peňažný trest vo výmere 1.500,- eur, za súčasného ustanovenia náhradného trestu odňatia slobody pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne marený.

Napriek odvolacím námietkam pre dosiahnutie účelu trestu, ktorým je popri represii nielen výchova páchatela, ale aj výchova ostatných členov spoločnosti, je podľa odvolacieho súdu nevyhnutné aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov, pri ktorej došlo k spáchaniu trestného činu obžalovaným. Tu je potrebné zdôrazniť najmä to, že obžalovaný porušil dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom a že v dôsledku tohto porušenia bol spôsobený závažný následok na zdraví poškodeného. V porušení dôležitej povinnosti v cestnej premávke mu nezabránila ani vedomosť o ochorení jeho matky a o potrebe premiestňovať ju na potrebné lekárske vyšetrenia. Preto odvolací súd popri peňažnom treste uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti na spodnej hranici zákonom ustanovenej sadzby.

Pokiaľ obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania namietal, že znalec za Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity R.. F. B. bol na hlavnom pojednávaní dňa 22.11.2018 vypočutý bez toho, aby boli obžalovaný a jeho obhajca o tom upovedomení, odvolací súd zdôrazňuje, že hlavné pojednávanie konané dňa 18.09.2017, ktoré predchádzalo hlavnému pojednávaniu z 22.11.2018, bolo odročené na neurčito práve za účelom pribratia znalca na podanie kontrolného znaleckého posudku. Na hlavnom pojednávaní dňa 18.09.2017, ako dňa 22.11.2018 bol obžalovaný i jeho obhajca prítomný. Pre účely vymedzenia úloh Ústavu súdneho inžinierstva obžalovaný prostredníctvom obhajcu dňa 26.09.2017 aj navrhol otázky, ktoré boli následne pojaté do uznesenia súdu z 12.12.2017 o pribratí ústavu do konania, pričom toto uznesenie im aj bolo riadne doručené. Pri upovedomení o hlavnom pojednávaní určenom na 22.11.2018 bol písomný znalecký posudok ústavu ešte dňa 15.10.2018 doručený obhajcovi a rovnako aj prokurátorovi a dňa 12.10.2018 splnomocnencovi poškodeného.

Vzhľadom na uvedené obžalovanému a jeho obhajcovi bolo zrejmé, že na hlavnom pojednávaní 22.11.2018 sa bude vykonávať dokazovanie znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline a tak mali dostatok času na prípravu na predmetné hlavné pojednávanie. Ani na hlavnom pojednávaní obžalovaný a obhajca žiadne námietky k jeho vykonaniu a k zákonnosti výsluchu R.. B. nemali. Preto prvostupňovým súdom nedošlo k porušeniu § 240 ods. 5 Tr. poriadku a ani k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces.

Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.